

A TANÍTÁS NAPOS OLDALÁN

A század elején jeles alakja volt Zenta városának Teleki István, a gimnázium magyar–latin szakos tanára, aki mellesleg a tűzoltó-főparancsnok felelős tisztét is betöltötte. A professzor úr élt-halt a derék tűzoltóiért, és esténként szívesen elidőgált a laktanyában emberei körében. A fáma szerint (ó, régi szép idők!) egy fiatalabb tűzoltó megbízatása csak az volt, hogy a nyáron át a sört hordja a Búrány-féle kocsmából a bő torjú legénységnek és érdemes parancsnokának. Bizony, megesett olykor, hogy a tanár úr fölös jókedvvel hagyta oda a laktanyát, és bandukolt hazafelé, de legtöbbször inkább át a Royal kávéházba.

Egyszer, amint hangosabb nótázással ballagott a laktanyából, a plébánia előtt megszólította az ügyeletes rendőr:

– Kérem... A tanár úr nem tudja, hogy aki este tíz után megy haza, annak nem szabad lármázni?

– De bizony, hogy tudom, kedves barátom, tudom! Csakhogy... én még nem megyek ám haza!

– Nem? Akkor bocsánat – szólta a rendőr, és tisztelegve utat engedett.

*

Nyugdíjazása előtt már igen-igen unta az iskolát. Csömört kapott a gimnáziumtól meg a tanítási órák méla unalmától. Jobban kedvelte a laktanya derűs és mozgalmas életét.

Bár mindig szigorú tanár hírében állott, ekkorra már ő is lazított a gyeplőn, és felsős tanítványainak megengedte néha a közvetlenebb hangot is.

Egy ízben a Bácsmezei Napló vasárnapi számában önkénteseket toborzott a Zentai Tűzoltótestület. A hirdetést követő napon a tanóra beírása után meglepődve látta a professzor úr, hogy nyolc érettségi előtt álló tanítványa feszes vigyázzban áll, ki-ki a padja mellett.

– Mit jelentsen ez, kérem? – sandított rájuk szemüvege felett dr. Teleki.

Az azóta már megboldogult Mezei Miska emelt fővel elmondta, miszerint olvasták az újságban, hogy nyolc önkéntest keresnek a tűzoltók, s ők most, íme, jelentkeznek.

– Hallják! Elég az én bajom a diákokkal itt az iskolában, nemhogy még a tűzoltóknál is bajmoljak velük! Meg aztán... Ugyan mire használhatnám én ott magukat, nem mondanák?

Kopasz Pál, a későbbi jeles főorvos „méltatlankodva” megjegyezte:

– De tanár úr, azt a sört a Búrány kocsmájából mi is el tudnánk hozni!

GYAKORLATI FIZIKA

Még a világháború előtt történt, hogy fizikaórán Bajnok tanár úr az energia megmaradásának elvét akarta megmagyarázni diákjainak.

Szemléltetésként gyakorlati példát szeretett volna, s megkérdezte tanítványait, hogy tett-e már valaki a vonat elé krajcárt a sínekre (ui. a nagy nyomás következtében a rézkrajcár nemcsak szétlapul, hanem át is melegszik).

Szabó Lajos jelentkezett:

– Én tettem, tanár úr.

– Na és mit észleltél? Mi történt, amikor elment a vonat?

– Megvert a bakter.

NINCS BENNE A MENETRENDEN

Tanulmányi kirándulásra utaztak a zentai gimnazisták. Útvezető tanárunk „gyengén törte” a szerb nyelvet, és ezért átszálláskor, tájékoztató-sok alkalmával gyakran kérte ki a szerbhorvát nyelvben jártasabb tanítványai segítségét.

Az utazás másnapján, hajnalban, huzamosabb ideig vesztegelt a szelvényük egy kisebb boszniai állomáson.

– Lessen már ki, ember – szólta oda a professzor az osztály tréfacsinálójának –, hol ragadtunk le ilyen hosszú ideig?!

A diák szolgálatkészen kinéz, elolvassa a nyilvános W. C. mellett veszteglő kocsiból a feliratot: NUŽNIK, és faarccal bemozdja:

– Nužnikon, tanár úr.

– Nužnik... Nužnik – silabizálja a tanár a menetrendet, miközben hol a gyéren pislogó lámpa, hol a derengő világoosság felé fordítja. – Ezt meg, úgy látszik, kifejejtették a menetrendből.

MÉG SOKRA VIHETI...

Az 1950-es évek elején baj volt a gyermekek beiskoláztatásával. Főleg falun, tanyacsoportokban ment nehezen az iskolába járás. Olykor még a népbizottsági elnök közbelépésére is szükség volt, hogy egyik-másik szülőt jobb belátásra bírják a hatóságok az iskola irányába.

Az egyik Zenta környéki községben is behívta az elnök az érdekelt szülőket, akikhez aztán kemény dörgedelmet intézett. A meghívottak között jelen volt az elnök egyik utcabélijé, egy nagyszájú kofaaszony is, akinek nyelvétől rettegett az egész község népe.

– Te Rozi – fordul hozzá az elnök –, a te gyereked se jár iskolába.

– Nem. Nem az!

– De hát miért nem? Majd meglátod, megbüntetlek!!

– Ugyan, Pista! Te négy elemi végeztél velem együtt, osztán, ehun e, mi lett belüled, a népbizottság elnöke! Az én Józsikám meg a hetedik osztálbul maradt ki. Hát akkó' mi lehet még abbu'?!

OKA VAN ANNAK

A testnevelés mind nagyobb térhódítása következtében már tornából is házi feladatot kaptak az elemisták. Meg kellett otthon tanulni a fejenállást.

Fejcsóválva nézi az alvégi öreg magyar, hogy az unokája a szalmakazal tövében a tótágast gyakorolja.

– Ugyan, ne botromskodj má' te! 'iszen a fejedbe tódul a vér.

– Dehogy is, öregapám!

Mivel embertant is tanul már a gyerek, még tudálékosan hozzá is teszi:

– A lábomba se folyik bele minden vér, pedig egész nap azon állok.

– Nono! Az nem üres ám, fiam! – jegyzi meg csak úgy magának az öreg.

MINDEN KEZDET NEHÉZ

1945-ben a néphatóság pár hónapos pedagógiai tanfolyamot szervezett Zentán, hogy a megüresedett tanyai és falusi iskolák számára biztosítsa az oktatókat. A hallgatók jobbára a tanítóképző második, harmadik osztályos növendékei voltak, de akadt közöttük egyéb intellektuél is, afféle botcsinálta pedagógus.

Egy ilyen, a pedagógiával hadilábon álló kezdő tanítót látogatott meg működése kezdetén a tanfelügyelője az egyik Zenta környéki tanyai iskolában.

Az inspektor már a műútról hallotta az iskolából kiszűrődő kiabálást és zajongást. Felbosszankodva azon, hogy a nevelő még nincs a gyerekek között, maga lépett be a tanterembe, és elképedve látta, hogy a gyereksereg, ki a padon, ki a sorok között, mászkál, szaladgál vagy ordítozik. Hamarjában galléron kapta a legjobban lármázó alakot, aki éppen a keze ügyébe került, és kilódította az ajtón. Abban a pillanatban – mintha csak elválták volna – csend lett a tanteremben.

– Hol a tanítótok?! – reccsent az egyik gyerekre.

– Mostan lükte ki a bácsi.

TUDJA, HOGYAN KELL MONDANI...

Az adai elemi iskolák egyikében történt az ötvenes évek elején.

Földrajzórán a tanár a Föld keletkezését magyarázva, ismerteti tanítványival a Kant–Laplace-elméletet. Észreveszi, hogy az egyik jófejű parasztgyerek elnéző mosollyal kíséri a magyarázatot. A tanár végül is nem álltja tovább, s megkérdezi:

– Jóska fiam, mi van ebben olyan humoros, hogy szinte végigderülöd az egész órát?

– Hát... Mert ez ám nem így vót, tanár néptárs.

– Hanem hogy volt? – kérdezi évődő hangon a pedagógus, ki már sejti, hol szorítja tanítványát a cipő.

– Úgy vót, hogy a Fődet az Isten teremtette. Öreganyám is meséte, meg a hittanórán is mondta a Gere tisztelendő bácsi.

Éppen kicsöngettek, így a „tudományos” vita a következő földrajzóra maradt. Ezen már az inspektor is megjelent, részben, hogy lássa a kis „eretneket”, részben meg hogy kéznél legyen mint döntőbíró a nagy vitában.

Másnap a lecke számonkérésénél a tanár „véletlenül” a tamáskodó kisiúttól szólítja ki felelni. A gyerek szemrebbenés nélkül fújja a Kant–Laplace-féle teóriát, s ilyenformán a tudományos polémiából nem lett semmi.

Óra végén az inspektor megindul kifelé, a tanár is utána, ám az ajtóból visszalép. Odainti a gyereket:

– Mi az, Jóska fiam? Tegnap még nem így beszéltél! ...

A gyerek bizalmasan rávillan a tanárára:

– Ugyan! Nem akarok én magának ártani – s szemével az inspektor után vág. – Tudom én, hogy ezt így köll mondani!

MÁS AZ ELMÉLET, MÁS A GYAKORLAT

A kanizsai általános iskolában az ötös számkör begyakorlása folyt az első osztályban, s a városból vidékre szakadt kezdő tanítónő – nem ismerve még az állatok itatásának helyi szokásait – a következő feladatot adja fel a nebulóknak:

– Az istállóban öt ló van. Rakjátok ki az öt lovat jelképező pálcikákat! – utasítja a gyerekeket.

A tanulók figyelmesen rakosgatják egymás mellé az öt pálcikát.

– Az öt ló közül hármat kivezetnek itatni. Hány ló marad az istállóban?

A gyerekek egy emberként hajolnak a pad fölé, s ki-ki különválasztja a maga három pálcikáját. Pár pillanat, s máris a magasba lendülnek a kicsi ujjak, jelezve, hogy a kérdésre megvan a válasz.

A tanítónő meglepődéssel nyugtázza, hogy a műveletet mindenki megoldotta, s fölhív egy kis busa fejű tóparti magyart:

– Na, Józsika, hány ló marad az istállóban?

– Egy se – jelenti ki határozottan a gyerek.

– Egy sem? – képed el a tanítónő. – Te butus! Nézd csak meg a pálcikáidat! Kiraktad te is!

A kicsi megvonja a vállát, s az igazában megsértett ember hangján erősítgeti, hogy ott nem marad egy se.

– De hát hogyhogy egy se? – veszi el türelmét a tanító néni. – Hiszen ...

– Azér’ nem marad egy se – okítja föl tanítóját a gyerek –, mer’ ha itatik, akkó’ mindet itatik!

MIBŐL VAN A PANTALLÓ?

Iskolát látogatott a tanulmányi felügyelő a zentai határban. Az egyik tanyai iskolában környezetismereti órán vett részt, ahol a tanító néni éppen a háziállatokról faggatta másodikos tanítványait.

Mikor a szarvasmarháról a juhra terelődött a szó, a tanítónő – hogy biztos legyen a dolgában – az egyik környékbeli juhász fiókáját állította a placra.

– Mondd csak, Jancsi fiam, mit ad a birka?

– Az tejet ad, tanító néni.

– No, persze, azt is, de mit még? – puhatolódzik tovább a tanítónő.

– Hát a birka... a birka az azt adja, hogy gyapjút is ad.

– Na látod, tudod te! – serkenti a gyereket a pedagógus. – S most azt mondd meg még nekünk, hogy mit készítenek a gyapjúból?

– A gyapjúból? – szalad fel a gyerek szemöldöke. – Hát a gyapjúból azt készítik, hogy... hogy...

S itt Jancsi gyermek megakad a tudományban, oszt se té, se tova. Hallgat. A tanítónő, hogy segítsen rajta, más-más rávezető kérdést tesz fel, de ne adj isten, hogy a gyerek rájönne: a gyapjúból szövet lesz.

Még az órát látogató inspektor is bekapcsolódik a mentési munkálataikba, s hogy kissé kérkedjen a pedagógusnő előtt a népi életben való jártasságával, megkérdezi a gyereket:

– No, mondd csak, miből van a pantallód, kisfiam?

A gyerek gondolkodás nélkül rávágja:

– Hát szétfejtettük öregapám régi nagykabátját, oszt abbú'.

CSAK PÁROSÁVAL!

Közös mozilátogatásra készülődnek a diákok. Az Egri csillagokra vezetik a pedagógusok a gyerekeket, s velük tart a pedellus is. A nevelők előzőleg kioktatják a nebulókat, hogy az utcán rendesen, ki-ki a párjával menjen, senki a társát el ne hagyja, ne lármázzék stb., és indul a menet.

A piactér körül az egyik minden lében kanál kisfiú kilép a sorból, előrefut, majd lemarad. Elveszíti társát, s aztán egymaga kullog a sor végén. A mindig fontoskodó pedellus meglátva a pár nélküli gyereket, rászól:

– Te számár, hát neked nincs párod?

– Nincsen, Józsi bácsi.

– No, gyere ide mellém, majd megyünk együtt!

TÁNCISKOLA A FEHÉR HAJÓBAN

Régebben, még az ötvenes évek elején, a tantestület hallgatólagos beleegezésével tánciskola nyílt Zentán a középiskolás fiatalok részére az egykori Fehér Hajó vendéglőben, amely a mostani Társadalmi Könyvtári Bank helyén állott.

A táncoktatást P., egy helybeli népszerű diplomás tánc- és illemtanár vezette, aki az oktatás mellett a gondjaira bízott fiatalság erkölcsé fölött is igen-igen nagy buzgalommal csószkodott.

A zsenge ifjúság szíves örömet járt a késő délutáni táncórákra, vagy ahogyan a diákhumor nevezte: lötyögésekre, ahol is a bakfisok pirultak, cihogtak, szemérmeskedtek, a kamaszok pedig hencegtek, kakaskodtak – már ki-ki a maga természete szerint.

Egy alkalommal, amikor a legénykéek kedve fölöttébb magasra hágott, s amikor már nem használta a tanár úr feddő tekintete sem, a mozdulatművészet kissé tudálékos mestere – aki egyébként civilben a borbélyszakma jeles művelője volt – így utasította rendre a teremben okvetetlenkedő félnadrágokat:

– Fiúk, viselkedjenek illedelmesen, mert ha nem tudnák, úgy jegyezzék meg, kérem, hogy ez tánc- és illemhely!

KI HÁT A JOBB PEDAGÓGUS?

Nem sok bizodalma volt az egyik tanyai magyarnak a városi „tanarak”-ban, de azért csak engedett az asszony unszolásának: elemít végzett, kicsit buszma gyermekét beíratta a zentai gimnáziumba.

– Hadd tanuljon fölsőbb tudományokat is, ne maradjon tahónak, olyan sütt parasztnak, mint az apja – biztatta az embert a felesége.

Egy piaci napon beszekerezett az apa a városba, és dolga végeztével belátogatott a gimnázium épületébe is. Megilletődve a népes tanári szobától meg a benne sündörgő tudós professzoroktól, kissé félszegen érdeklődött fia osztályfőnökénél:

– Gyüttem mán, tanár úr, hogy megtudakoljam, halad-e a gyerek a tudományokban?

– Bizony, jobban is haladhatna – nyitotta ki a naplót az osztályfőnök. – Ehol ni: szerb nyelv – egyes, magyar nyelv – egyes, történelem – egyes, számtan – egyes.

– Ejnye, ejnye – csóválta fejét az apa –, pedig mindég dicsérte a tanítója ott kint, hogy úgy vág az esze, mind a borotva... Osztán, ötöse semmiből se vóna? – érdeklődött tovább.

– De van! Magatartásból.

– Miből, kérem?

– Magaviseletből. Az kitűnő, mert igen-igen csendes beszédű, jó magaviseletű különben a fiú.

– Lássák-lássák! Amire én tanítottam – a viselkedésre! –, abbul ötöse van, de amire maguk oktassák – s itt legyintett –, abbul csak egyes.

MILYENEK IS A ZENTAI PROFESSZOROK?

A felszabadulás után a zentai gimnáziumban javítóra bukott egy adai diák az érettségi vizsgán.

Ez a balsiker nem is annyira a tanulót, mint inkább a szüleit törte le, olyannyira, hogy szinte betegek lettek. Mivel az apa nagyon szívén viselte gyermeke érvényesülését, nem elégedett meg azzal, hogy egész nyáron át serkentette a fiát a tanulásra, hanem azt is megtette, hogy a vizsgák előtti napon Zentára jött, és itt sorra kilincselte a tanári kiskapukat a gyerek érdekében.

– Ne a fiamat nézzék, kérem, hanem engemet meg az anyját! Mind a ketten öregek, elesettek is vagyunk – igyekezett az apa a tanárok szívére hatni, és kérte mindegyiktől a jóindulatot.

Ez utóbbiban nem is volt hiány. A tanárok egytől egyig ígérték a támogatást, biztosítva jóakaraturól az apát, hozzátéve persze, hogy azért nem árt, ha a gyerek is minél alaposabban felkészül az érettségi vizsgára.

Hanem a diák, kinek a szorgalom sohasem tartozott az erényei közé, ugyancsak felületesen forgathatta nyáron át a klasszikusokat, mert a pótérettségien meg se mukkant, csak izzadt meg fészkelődött. Így hát – jóakarata ide, jóakarata oda – biz' a legény szépen elhasalt, és megint érettségi diploma nélkül állított be a szülői házba. Az apa, aki otthon holtbiztos volt abban, hogy a fia ügyében mindent szépen eligazított, megrökönyödve fogadta a beszámolót a vizsga sikertelen kimeneteléről.

– No, a fene hogy enné meg a tanáraidat! – fakadt ki végül. – Külön-külön mind olyan jóra való, becsületes ábrázatú ember, de együttesen...

MEGFELELT A VIZSGÁN

Egypár évvel ezelőtt az egyik Tisza menti mezőgazdasági nagyüzem több kis motorkerékpárt vásárolt azzal a céllal, hogy megkönnyítse alkalmazottainak a járás-kelest a nagy kiterjedésű birtokon.

Gépjárműről lévén szó, az embereknek a vezetői engedély megszerzéséhez számot kellett adniok a közlekedés elemi tudnivalóiról is.

A nagy vizsga kint a birtok udvarán zajlott le, igen ünnepélyes keretek között. Persze, a vizsgáztató bizottság tagjait már eleve megkérték a nagyüzem főnökei, hogy – a termelés érdekében – ne alkalmazzanak olyan szigorú mércét, és hogy lehetőleg minden jelölt szerezzé meg az engedélyt...

Akad a jelöltek között egy nagycsaládú – kilencgyerekes! – jól dolgozó munkás is, akinek azonban volt egy megbocsáthatatlan gyengéje: rettent mód szerette az italt, a pálinkás butykos kotyogása volt a mindennapi miatyánkja. „Gazdái” hiába kérték, hogy legalább a vizsga napján türtőztesse magát, ő a vizsgára is igencsak hervadt állapotban érkezett, olyannyira, hogy a vizsgaelnök, bármennyire elnéző is volt, nem akarta megadni részére a vezetői engedélyt. Azaz mégis, egy föltétellel: ha az illető dolgozó ünnepélyes fogadalmat tesz, hogy nem iszik többé, vagy legalábbis nem ül motorra dungós fővel.

Emberünk azonban nem volt hajlandó könnyelmű ígéretet tenni, mire többen is győzögetni kezdték:

– De barátom, gondoljon bele, ez nem kerékpár, ez motor, ennek sokkal nagyobb a sebessége, mint a maga kétkerekű tragacsának! És ha részegen hajtva el talál ütni egy kisgyermeket, aki váratlanul kiszalad maga elé, mit csinál akkor?

Rántott egyet a vállán a vizsgázó, s nagy flegmával csak ennyit mondott:

– Akad nálam otthon elég gyerek a kuckóban. Legföljebb majd – megadom.

APJA FIA

A két háború között egy, a maga szegénye lett munkásember házat épített kint az Ipartelepen, közel az iskolához. Persze, nem olyan nagy húhóval, mint azt manapság csinálják, hogy ilyen téglá, olyan csempe

meg amolyan tapéta, meleg padló..., hanem csak úgy szegény ember módra, a jól kipróbált építkezési hagyomány szerint. Népes atyafisága volt, összeálltak a rokon férfiak, és fölverték a falakat egykettőre – ez volt akkor az építkezés legolcsóbb módja. Kora tavasszal kezdték, a nyáron jól kiszikkadtak a falak, kívül-belül pelyvás sárral betapasztották, majd bemeszelték, s őszre már be is hurcolkodhatott a família. Az ember még kerítést is sikerített a szomszéd meg a maguk háza közé. Igaz, csak kukoricaszárból, de hát úgy gondolta, egy darabig ez is megteszi, no meg akkor már csak arra tellett a szegénységükből.

Ebből lett aztán a baj.

A szél-e vagy hogy tán az aprójószág bontotta meg az összeeszkábált kerítést, ki tudná már azt megmondani? Elég az hozzá, hogy egy napon a házbeliek észrevették a szomszéd kakasát, ahogy ott parádézott négy tyúkjával az ő veteményeskertjükben.

– Hú, az anyja... – lódult ki az ember a kiskonyha ajtaján, és szent-ségölve, görönggyel hajigálva kergette vissza a tilosba tévedt baromfiakat a maguk portájára.

A feleség, aki a világért sem akart volna az új szomszédokkal háborúságot, nem győzte hőkölni, csitítani az urát, de az még odabent is háborgott:

– Mondd meg annak az ilyen-olyan szomszédasszonyodnak, hogy ha még egyszer itt kapom a tyúkjait, egytől egyig agyonverem, és úgy vágom vissza őket az udvarába...

Jelen volt a szóváltásnál a család iskolás korú csemetéje is, aki nem győzte begyre szedni a látottakat meg a hallottakat.

Az eset után egy héttel, hazafelé menet a piacról, a feleség az utcán találkozik a kislíával.

– Hát te, aranyom? Nem vagy az iskolában?

– Hazaszaladtam a tízpercben reggelizni, édesanyám.

– Oszt ettél, bogaram?

– Nem ettem én – így a gyerek, s fölcsillant a szeme –, hanem a szomszédék tyúkjait zavargasztam. Megint nálunk vótak ám! Én meg – hencegett a kölyök – kihoztam a nyújtófát, oszt mind az ötöt agyonvertem, meg áthajítottam a kerítésen, úgy ahogy édesapám mondta.

– Jaj, istenem! – kapott az asszony a gyomra tájékához. – Tán csak nem bolondultál meg? Ma reggel vettem őket a piacon!

VIZSGÁZÓK ÉS VIZSGÁZTATÓK

Az ötvenes évek elején a szakmunkáshiány pótlására gyakran szerettek Zentán különféle tanfolyamokat a betanított munkások részére.

Az ilyen továbbképző kurzusok végén a hallgatók záróvizsgát tettek, s utána – ha a vizsga eredményes volt – egy ranggal előbbre rukkolhattak a munkahelyükön.

Noha csak elemi tudnivalókat tanítottak ezeken a tanfolyamokon – egy kis társadalomismeretet, számtani alapműveleteket, helyesírást, anyagismeretet, természetrajzot –, a felnőtt hallgatókon mégis erőt vett a félsz, a vizsgadruk. Ilyenkor, ha a záróvizsgán valamelyik felelőnél beállt a szellemi rövidzárlat, a vizsgabizottság megértő tagjai siettek a jelölt segítségére, és lökdösték át közös erővel mentő kérdéseikkel a vizsgálaton.

Egyik üzemünk munkásainak vizsgáján természeti ismeretekből vallatták az izzadó jelöltet a tanárok – igen mérsékelt eredménnyel. Végül is azt a kérdést kapta a vizsgázó, hogy mondjon egy égitestet. Némi töprengés és feszengés után a felelő kibökte:

– Repülő!

– Nono! Vigyázzon, barátom! A repülőgép az mesterséges készítmény. Magának a világűrben lévő természetes eredetű testet kell megneveznie – biztatta sok jóindulattal boldogult Heinrich Dódi, a bizottság elnöke.

Földerült erre a delikvens arca, s egyből kivágta:

– Fölyhő!

Áldott humorú ember lévén, Dódi bácsi helyeslően bólintott (a bizottság tagjaival egyetemben):

– No, látja, ezzel kellett volna kezdenie! Megfelelt!

S átengedte.

*

Egy másik vállalatunk továbbképző tanfolyamának záróvizsgáján esett meg az alábbi história.

Ügyes kezű, de a tudományok mezején ugyancsak járatlan munkáshallgatót vállaltott a tanárokból és üzemi szakemberekből álló vizsgabizottság. A jelölt feleletében sok volt a pauza, de mivel a bizottság tagjai maguk is szerették volna, ha a felelő átmege a vizsgán, az elnök a következő mentő kérdést tette föl:

– Mondja csak, fiam, mi van ebben a kancsóban itt előttünk, ni?

- Hát víz – felelte csodálkozva a fiatal munkás.
- S aztán... mire használják ezt az ivóvizet?
- Megisszák, kérem...

Megörült az elnök, hogy lám, mégiscsak sikerült kipróbálnia valamit a vizsgázóból, ezért így szólt hozzá nagy jóakarattal:

- No, látja, fiam, tud maga, ha akar!
- S őt is átengedték.